

ali je zaplahutal ptič v samoti
in od molka neprodinre teme zledenel?

Poslušam vase, da bi spoznal,
ali v meni tako tajno poje?
Vonj tvojih rok me je vsega obdal.
Trpim od neznane skrivnosti tvoje.

Korake slišim, ki odmevajo skozi noč.
Ti greš, ti brez imena, ki te vse ure kličem!
V sebi čutim brstenja tajno moč
in oči daljnih pogled nepremičen.

Čakam. — Iz tišine vame blazni obup.
Tesnó je in nikogar ni pred vrati.
V vodah noči je utonil zadnji up.
Premišljam, kako veter ne more spatí.

E K S T A Z A

A N T O N O C V I R K

Ne vemo, kaj čaka nas onkraj večera.
Le v slutnji odstrè se najvišja lepota.
Tam človek pred svojo skrivnostjo umira
in vanj veje večnosti zadnja tihota.

Ste videli prsi do dna od ljubezni
prežgane? V njih srca so solnca ognjena
in zdi se, da tonejo v čudni bolezni,
ki je v hrepenenjih iz sanj brez imena.

O, vemo, kaj čaka nas onkraj večera,
ki duše presijal nam bo z zarjo pretajno,
da bomo kot vrelec, ki iz sebe izvira
in v sebi ujel je drhtenje prebajno.

D I T I R A M B

A N T O N O C V I R K

T iho nebo.	Daleč nekje
V vetru nocoj	kot sredi sanj
moti nekdo	rože goré
molka opoj.	polne molčanj.

In plahut ptic
je vztrepetal.
Večnosti klic
noč je razklal.

Kdo si skrivnost
moje poti?
Kdo si bridkost
črnih noči?

Slišim odmev
pesmi iz samot,
v sebi odpev
daljnih tihot.

Nihče ne ve
za tvoj lesket.
Zvezde molče
v vetra šepet.

N O V O M E S T O

M I R A N J A R C

II.

Koncertna prireditev v korist Rdečemu križu se je končala. Med zadnjimi se je vračal Danijel Bohorič, ki se mu je pridružil pisarniški uradnik Pavel Kamin, podnajemnik v isti hiši, kjer je stanoval Bohorič. Bila je čudno tiha decembrska noč. Mrzla mesečina, ki je pronicala skozi oblake, je izsevala samoto na zasenčeno ozko ulico, v kateri so se kakor v tesni izgubili poslednji koraki razhajajočih se. «Hišni ključ sem pozabil doma», je spregovoril Kamin. «Tedaj greva pa skupaj», mu je kratko odgovoril Bohorič, ki si prav zdaj ni želel nobenega spremstva, najmanj pa družbe kakega Kamina, do katerega se mu je vsakokrat, kadar sta se srečala na stopnicah, vzbudil podzavesten odpor in bojazen, kot proti nečemu prav grdemu. To pa ne morda edino zato, ker je bil Kamin po svoji postavi majhen in grbast — prava nakaza, marveč ker je iz njegovih drobnih, sivih oči sikala neka prav posebno hudobna lokavost, ki se je še bolj odurno izražala iz njegovega nenaravnega, cvilečega, tankega glasu.

«Da, seveda greva skupaj,» se je Kamin zveselil, «kako je prav, da sva se našla. Ne samo zaradi ključa. Zaradi ključev sem doživel že mnogo srečanj. Veliko vem povedati. Vsak dan se srečava. Sosea sva si tako rekoč. Dobro je, če ima človek prijaznega soseda.» Besede so se mu kar izcejale.

Stopila sta na Glavni trg, kjer ni bilo nobenega človeka več. «Ta koncert mi je razburil živce,» je Kamin nadaljeval, «kar preklalo me je. Nikogar ni tako zadelo kakor mene. Ste videli vso to malo-meščansko družbo? Drug drugega so gledali. Samo gledali so se, ničesar niso slišali. Toliko je v teh stisnjenih ljudeh sovraštva in zavisti, da še umreti ne morejo človeško. Morda sovraštvo celo